

DAVID WILKERSON - A KRISZTUSI ÁLDÁS TELJESSÉGÉNEK MEGSZERZÉSE

2003. február 3.

„Azt azonban tudom, hogy ha majd hozzátok megyek, a Krisztus teljes áldását viszem magammal.”(Róm. 15,29). Pál ezeket a szavakat a római keresztényeknek írta. Azt mondta: „Nincs kétségem, hogy mikor találkozunk Krisztus áldásának teljességével lesztek eltelve.”

Minden keresztény hívőnek tudnia kell azt, amire az Apostol felhívja figyelmünket, hogy Krisztus áldásának birtoklása nem mindenki számára ugyanaz. Némely hívő elnyeri ennek az áldásnak a teljességét, ami igazában mindannyiunk célja, – minden hívőnek be kellene lépnie az Úr áldásának teljességébe –, de mások csak kisebb mértékben teszik magukévá azt.

Az Efézusbeliekhez írt levelében Pál arra sürget mindenkit, hogy a legteljesebb áldást keressék: „A Krisztus ajándékának mértékében minden egyesünk kapott kegyelmet, ... míg csak mind el nem jutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, míg férfiaságunk bevégzetté nem lesz, s a Krisztussal való teljes beteltség korának mértékéig *el nem jutunk*, ... és megismerhették a Krisztusnak ismeretét felülmúló szeretetét is, hogy így az Istennek egész teljességéig betelhessetek.” (Efézus 4,7.13; 3,19)

Figyelj ezekben a versekben a „teljesség” szóra. Ennek a szónak a görög jelentése – amit Pál itt használ: „befejezni azt a feladatot, mely teljesen betölt” vagyis azt az Isten adta feladatot, mely szerint életünkben Krisztus teljes áldásának megszerzésére törekszünk.

Pál tovább magyarázza: „Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (Efézus4,5-6) Egyszerűen azt mondja, hogy az Atya, Fiú, és a Szent Szellem az Ő gyermekeiben lakik. Jézus megígérte: „a valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi (és) az Atya is szereti őt, és hozzá megyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála,” (Lásd: János 14,23). Pál rámutat arra, hogy mindannyian egyenlő joggal járulhatunk az Úrhoz. Mindannyiunknak egyenlő esélyünk van az egyre növekvő áldásra. Igazából Pál szerint „a Krisztusi áldás” folytatólagosan kellene, hogy növekedjen életünkben.

Gondolj csak a hihetetlen mértékű Krisztusi áldásra Pál életében. Ez az ember Jézustól személyesen kapott kinyilatkoztatásokat. Azt írja, hogy Krisztus megjelent előtte. Persze Pál jól tudta, hogy ő nem tökéletes még, de azt is tudta kétség nélkül, hogy nem volt semmi az életében, ami Krisztus áldását hátráltatta volna.

Pál azt mondja: „Azt azonban tudom, hogy ha majd hozzátok megyek, a Krisztus teljes áldását viszem magammal.” (Róma 15,29) A Krisztussal telt életbe vetett bizalommal mondta: „Abban magam is gyakorolom magamat, hogy lelkiismeretem Istennel és emberekkel szemben mindenkor olyan legyen, hogy botlására senkinek ne legyenek.” (Ap.csel. 24,16)

Lényegében amit mond: „Életem egy nyitott könyv az Úr előtt, nem rejtegetek szívemben titkos bűnt és így nincs vitája velem. Megnyilvánulásai, mint áldások ömlenek reám. Így mikor prédikálok nektek, nem emberi okoskodást hallotok, nem halott, tudálékos teológiai prédikációkat, hanem Isten saját szavait halljátok.”

Krisztus teljességének nincs semmi köze az anyagiakhoz. Természetesen az egészség és földi javak, Isten kegyelmes kezéből való áldások, de Pál itt egy sokkal nagyobb áldásról beszél. A görög szó amit „áldásra” használ, Isteni dicséretet jelent, mintha az Úr azt mondaná, „Nagyszerű, jól tetted!”

Röviden, az áldás, amire itt Krisztus utal, az egy olyan élet, ami kedves Isten előtt. A Szent Szellem által adja ezt a belső érzést, mely szerint Isten életünkre néz és azt mondja: „Meg vagyok elégedve veled fiam, lányom. Nincs semmi közöttünk, ami hátráltatná egységünket és kapcsolatunkat.”

A Zsidókhöz írt levél szerzője így összegezi Krisztus áldásának teljességét:

„A békességnek Istene pedig, aki a juhok nagy pásztorát, Urunkat, Jézust, örök szövetség vérével a halottak közül előhozta, igazítson helyre titeket minden jó *munkálásában*, hogy az ő akaratát tegyétek

meg, s ő is a Krisztus Jézuson keresztül azt tehesse bennünk, ami neki tetszik. Dicsőség öveze őt az örök korok korain át. Ámen.” (Zsid. 13,20-21)

Szeretek ilyen emberek környezetében lenni, akik ilyen krisztusi életet élnek. Egy illat veszi körül őket, bizonyoságul, hogy Jézussal voltak. Mint Pál, az ilyen szentek Istentől kapott elégedettséggel vannak betelve. Vágyakozva várnak, hogy Krisztus jelenlétében lehessenek és éhségük állandóan növekszik az Úrral való meghittség iránt. Jézusról beszélnek állandóan, és szeretetét és szentségét árasztják.

Az ilyen emberek élvezik az életet, de elkerülik a bolond beszédet. Teljesen elválasztott életet élnek ettől a világtól. Isten áldása látható életükben és családjukban. Lehetnek szegények, de életüket az Úr megáldja.

Ne értsétek félre, ezek is átmennek a szenvedés és megpróbáltatás időszakain, de mint Pál, habár néha levertséget éreznek, de ez nem pusztítja el őket. És sohasem adják fel a harcot. Meg vannak győződve arról, hogy befejezik az élet útját hittel és szolgálatukat Isten tetszésére.

Ennek az üzenetnek a célja az, hogy felfedezzük, mi hátráltathatja Krisztus teljességét életünkben.

Pál a Galatákat kérdezte: „Szépen futottatok! Ki tartott fel, hogy az igazságnak ne engedelmességteljesek? Ez a rábeszélés nem attól van, aki elhívott titeket. Kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti.” (Galata 5,7-9)

Pál itt a gondolkodásmódra utal, egy hittételre vagy teológiára. Azt kérdezi: „Mi van az életetekben, ami visszatart Krisztus áldásának teljességétől? Jól futottatok, imádkoztatok és szorgalmasak voltatok a jó cselekedetekben. De valami történt, nem látom növekedéseket, ehelyett visszaestetek és magatokban bíztok. Nem érzékelem Krisztus édes illatát rajtatok, mint a múltban. Bizodalmatok, tisztánlátásotok eltűnt. Valami hátráltat titeket.

Mi lehetett, ami erre az útra térített? Akármilyen is az, nem Istentől van. Igazában hiszem, hogy „kovász” van köztetek, valamiféle megalkuvás. Felhő takarja el szívetek, valami visszatart és ez Istennel állít szembe. Mi az?

Ismerek sok hívőt, akiket Isten hatalmas módon használt. Önmehtagadó, imádkozó hívők. De valami történt velük, valami visszatartotta őket Krisztus áldásának teljességétől.

Több ilyen pástort ismerek. Győzedelmesen jártak az Úrral, de valami belopódzott életükbe, valami kompromisszum, és idő teltével megbékéltek vele. Gyakran a hátráltató „kovász” egy egyedülálló bűn.

Pál azt kérdezi: „Mi történt? Mi hátráltatta Krisztus áldásának teljességét életetekben? Milyen „kovász” lopódzott belétek?”

Még az Istenfélő Illés is meg lett akadályozva, hogy belépjen Isten áldásának teljességébe.

Isten csodálatos mértékben használta Illés prófétát, aki megtört szívvel osztotta meg az Úr fájdalmát Izráel visszahanyatlása miatt. Ez a próféta hatalmas csodákat művelt Isten nevében. Mégis mint Mózes, akit Isten nem engedett be az Ígéret földjére, Illés visszamaradt az Isteni áldás teljességétől.

Ismeritek Illés történetét, győzelmét Kármel hegyén. Ez az istenfélő próféta tüzet imádkozott le az égből és leölte Baál prófétáit. Ezután esőért imádkozott és annyi eső esett, hogy a több éves szárazságnak vége lett Izráelben. Mikor a nép látta mindezt azonnal bűnbánatot tartott, elfordult a bálványoktól és visszatért az Úrhoz.

Itt szeretném a történetet folytatni, amikor a nép a főváros, Jezréel felé rohant, a történetek hihetetlen hírével. Illés megelőzte a lovas szekereket is, és megállás nélkül 32 km-t futott. A Biblia azt mondja, „És az Úr keze Illésen volt...” (1.Királyok 18,46), amint igyekezett előre, Illés egy Isteni küldetésben volt. „Az Úr keze” rajta volt, vagyis vezette őt. Isten egy céllal küldte Illést vissza Jezréelbe. Mi volt ez a cél?

Valami, amit Illés kiáltott Kármel hegyén, feleletet ad erre, „... mindezeket a te parancsolatod miatt cselekedtem.” (1.Kir. 18,36) Vagyis: „Uram tudasd mindenkivel, hogy a te szolgálatodban teszek mindent. Amit itt ma tettem, egyszerűen a te parancsolatod volt, melyet imádságon keresztül kaptam meg.

De a gonosz Jézabel királynő hallott a tettekről. Mikor meghallotta, hogy Illés megölte hamis prófétáit, halállal fenyegette meg. A Biblia azt írja: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megjéjt, elindult és elment, hogy mentse az életét, ...” (1.Kir. 19,1-3)

Illés életét féltve menekült.

Több Bibliamagyarázó hiszi, hogy Illés nem félt Jézabeltől. Mivel misszióját befejezte Kármel hegyén, Isten a pusztába vezette őt, egy fontos lecke tanítása céljából. Vagyis nem volt Isten terve az, hogy Illést visszaküldje Jezréelbe.

Magam részéről nem értek egyet ezzel a magyarázattal. Ez a szöveg igazi értelmének félremagyarázása. Hiszem, hogy Illés azért szaladt vissza Jezréel felé, hogy megölje Jézabelt.

Csak fontold meg; Isten nem akarta, hogy Jézabel újra felállítson egy új gonosz papságot. Miért parancsolta Isten hogy 400 prófétát megöljön, de életben hagyja a bálványimádás anyját? Mikor az Úr előkészíti népét áldására, nemcsak bünbánatot kíván, hanem a bűn teljes, gyökeres elpusztítását, hogy egy szent és tiszta életbe léphessünk. Csakis ekkor fogjuk megismerni a teljességet.

Hiszem, hogy a Biblia szerint Jézabel halálra volt ítéelve. A Jelenések Könyvében Jézus figyelmezteti a Thiatirai gyülekezetet: „Ismerem tetteidet, szeretetedet, hitedet, szolgálatodat, állhatatosságodat, és tudom, hogy utolsó tetteid felülmúlják az elsőket. Ám az a kifogásom ellened, hogy *cselekedni* hagyod Jézabel asszonyt, ki magát prófétanőnek mondja, s arra tanítja eltévelyítve rabszolgáimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozatot egyenek. Időt adtam neki, hogy új felismerésre térjen, de nem akarja paráznaságát elhagyni, nem akar más felismerésre térni.

„Egyszer csak ágyba vetem őt, azokat is, akik vele házasságot törnek, nagy szorongatásba, ha *el nem hagyja* tetteit és nem tér új felismerésre. Gyermekeit halállal fogom sújtani, úgyhogy meg fogják tudni az összes eklézsiák, hogy én a veséket és szíveket fürkészem. Mindnyájatoknak a tettei szerint fizetek majd.” (Jelenések 2,19-23)

Krisztus egy szeretetteljes gyülekezethez beszél, hittel, türelemmel, jó tettekkel telt gyülekezethez, mégsem birtokolták Krisztus áldásának teljességét. Miért? Valami volt közöttük, ami hátráltatta, ami visszatartotta őket Krisztus áldásának teljességétől. Jézus azt mondta: „Valami van köztetek, ami hátráltatja teljességemet bennetek, és pedig hogy nem bántok el a Jézabel szellemmel, hanem megengeditek, hogy elcsábítson egyeseket”. Krisztus abszolút tisztaságot követel, ha áldásának teljességébe kívánunk belépni. Muszáj, hogy minden bűnt és bálványt kitépjünk szívünkől.

Mi az a bűn, amit ez a Jézabel képvisel? A név, Jézabel, szimbolikus. A héberben „tiszta, szűzies?”-t jelent egy kérdőjellel. Vagyis bizonyosan nem az, inkább tisztátlan. Jézabel a tisztátalanság és a vágyak szellemét jelképezi.

Némely bibliamagyarázó nem is hiszi, hogy ez volt az igazi neve Akháb feleségének, inkább az író ezt a becstelen nevet használta, hogy a királynő karakterét jellemezze. Például, János használta az „Anti-krisztus” nevet annak személyét, szellemét jellemezve. Ugyanez volt igaz a „sárkány” névre, ami nem csak Sátánt jelképezte, de akárki mást is, akit Sátán kontrollál.

Leegyszerűsítve, hogy Jézabel egy csábító propaganda a pokolból, és célja, hogy Isten szolgáit elpusztítsa, mindazokat, akiket az Úr felkent és megérintett. Erre mutat a Kármel hegyén történekről szóló szöveg. Gondoltál arra, hogy honnan jöttek Baál prófétái? Nem külföldről jöttek, hanem Izraeliták voltak, Isten választottjai, de elcsábították őket Jézabel ördögi tanúi.

Nem kétlem, hogy Illés erre lett elhívva, hogy mint Isten eszköze, szétzúzza ezt az ördögi erősséget Izraelben. Illés ismerte az Urat és felismerte hangját. Olyan erővel imádkozott, hogy a mennyek nem adtak esőt, aztán pedig megnyíltak. Mikor palástjával a folyó vizére ütött, a vizek szétváltak. És feltá-

masztotta a fiút a halálból. Illés nyilvánvalóan a természetfelettiben működött. Egyszer kijelentette Akhábnak: „Illés van itt!” Micsoda bátorság!

De most a hatalmas próféta is félelemmel telve futott el.

A harc, amely Illés és Jézabel között kezdődött ugyanaz, amelyet ma is megvívunk.

Ugyanez a csata ma is folytatódik Isten egyházában. Csak gondolj egy olyan igazi hívőre, mint Illés. Isten munkájára feláldozott, szorgalmas, türelmes, hit által él, szolgál másokat, több és több jó munkában vesz részt. De valami hátráltatja életét. Ez a hívő egy bizonyos mértékben birtokolja Krisztus életét: megváltott, megigazult és az Atya dolgaival tölti életét, de az Úr azt mondja: „Valami panaszom van ellened, valami pusztító dolgot engedél belopódzni az életedbe. Jézabel szelleme elcsalt és hátráltat abban, hogy engem kövess.”

„...Ám az *a kifogásom* ellened, hogy *cselekedni* hagyod Jézabel asszonyt, ki magát prófétanőnek mondja, s arra tanítja eltévelyítve rabszolgáimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozatot egyenek.” (Jelenések 2,20) Jézus nem egy tényleges asszonyról beszél itt, aki az Egyházban arra tanít, hogy hogyan paráználkodjanak. Nem. Azokról a dolgokról beszél, amelyeket megengedünk, hogy félre fordítsák hitünket: a TV, az Internet, testi vágyaink. Ezek az erőteljes csábítók.

És mikor Jézus a bálványáldozatok evéséről beszél nem ételről beszél, hanem olyan keresztényekről beszél, akik az ördög asztalánál étkeznek. Az ilyenek talán hangosan dicsérik az Urat a templomban, de miután hazamennek, odaadják elméjüket az elképzelhető legrosszabb szexuális, erőszakos förtelmekre.

Még a világi vélemény is elítéli az ilyesmit. A New York Times-ban megjelent egyik interjú folyamán egy híres fiatal színészt kérdeztek meg: foglalkozott-e valaha is pornográfiával, mint oly sok más hollywoodi színész. A fiatal ember válaszolt: „Nem engedhetem meg hogy elmémet ilyen szenny töltse be. Azok, akik pornográfiával foglalkoznak, nem képesek kontrollálni gondolkodásukat. Gondolataikban állandóan azokat a pornó képeket látják. Én ezt nem engedhetem meg nem csak magamnak, de akármelyik hivatásos színész sem fog ilyesmivel foglalkozni.” Szomorú, de sok keresztény hívő nem tud ilyen fegyelmezettségről beszámolni.

Gyakran mikor a Jézabel szelleme el akar csábítani, azt suttogja: „Sokat dolgoztál már, pihened kell egy kicsit, ideje, hogy szórakozz. Kegyelem alatt vagyunk és Isten nem olyan szigorú. Menj és élvezd azt a bizonyos TV műsort, amit mindig kihagysz. Vagy menj és kölcsönözd ki azt az izgalmas videót. Ha túl messze távolodsz, mindig visszajöhetsz Jézus vére által, és megint tiszta leszel.”

Nem! Jézus azt mondja, mégha csak szívedben is adod oda magad egy vágnak, házasságtörést követél el. Kijelenti lángoló szemekkel: „Időt adtam neki, hogy új felismerésre térjen, de nem akarja paráznaságát elhagyni, nem akar más felismerésre térni.” (Jelenések 2,21) Jézus itt Istennek azokról az elcsábított gyermekeiről beszél, akiket Jézabel szelleme elcsábított.

Az Úr így szól ezekhez: „Kegyelmes vagyok és nagyon türelmes voltam, adtam nektek elég időt, hogy megtérjetelek és hátat fordítsatok bűneiteknek. Küldtem prófétákat, beszéltem hozzátok a szószékről, figyelmeztettelek barátaitokon keresztül. Szent Szellemem szeretetben szólt hozzátok, de mégsem tértelek meg.

Arra vágyom, hogy belépjetelek áldásom teljességébe, minden segítséget elétek tártam, mégis mint koldusok éltek. Ez egy nagy probléma és nem fog eltűnni, míg végül ellene nem álltok ennek a hátráltató erőnek.”

Gondolj bele Jézabel életben hagyásának következményeibe.

Jézus elmondja nekünk mik a következmények:

* „Egyszer csak ágyba vetem őt...” (2,22) A görög fordítás erre: „kifáraszt, megfutamít”. Folyamatos félelmet, fáradtságot, állandó menekülést jelent.

* „nagy szorongatásba (nyomorúságba)...” (2,22) A görög itt feszültséget, problémákat, levertséget jelent.

* „Gyermekeit halállal fogom sújtani...” (2,23) Azoknak, akik Jézabellel kötöttek szövetséget – ha meg nem térnek –, halál lesz a végük.

Miért bánik az Úr ilyen szigorúan azokkal, akik Jézabellel mentek „ágyba”? Mert mindazoknak, akik az Urat szolgálják, ezt nagyon komolyan kell venniük: „úgyhogy meg fogják tudni az összes eklézsiák, hogy én a veséket és szíveket fürkészem. Mindnyájatoknak a tettei szerint fizetek majd.” (2,23)

Ezek a szavak nem egy ősi Ótestamentumi prófeta szavai, hanem Jézus saját figyelmeztetése a kegyelem idejében. Azt mondja: „Mindenkinek, aki az én gyülekezetemben van, tudja, hogy Jézabel szellemét le kell rombolni, ennek a szellemnek meg kell halnia, másképpen soha nem fogjátok megismerni áldásom teljességét.”

Nézzük csak meg Illést megint. Szerintem ő a Biblia egyik legerőteljesebb személyisége, mégis hagyta, hogy Jézabel életben maradjon. Illés ok nélkül hibázott küldetésében.

Mi volt Illés kudarcának gyökere? Jézabelnek nagyobb erő tulajdonított, mint Istennek. Csak fontold meg: A Kármel hegy győzelme után ébredés tört ki az országban, az emberek meg voltak győzve és bűnbocsánattal megtértek. Jézabelnek nem volt ereje többé, ha megkísérelte volna Illés legyilkolását, a nép védelmébe vette volna a prófétát, de Illés a fenyegetéstől megijedt és elvesztette hitét.

Érted, hogy mi az üzenet célja? Isten, aki megváltott minket, aki győzelmet adott bűneink felett, és csodákat művelt életünkben el tud pusztítani akármilyen Jézabel-vágyakozást. Le tud rombolni minden erősséget, ki tud ölni minden bűnt, és ki tud szabadítani az ellenség hatalmából.

Sok vívódó keresztény hívő azt gondolja: „Ez a szokás bennem ellenállhatatlanul erős. Hol van a győzelem?” És az ellenség suttog: „Isten nem hallja imádat, add fel a harcot, imáid ellenére is el fogsz bukni.” De az Úr válaszol: „Nem! Nincs olyan hatalom, olyan Jézabel szellem, aminek uralma van rajtatok.”

Illés úgy tett, mint legtöbb hívő: elfutott. Dávid is ír erről, hogy el szeretne repülni a pusztába, mint a madár. Jeremiás prófeta egy egyedülálló kunyhóba kívánt elbújni valahol a pusztában. De ezek a hívők, akik ilyesmire vágnak, igazában a megpróbáltatások elől menekülnek.

Később Dávid is így következtetett: „... nem félek a gonosztól ...” De Illés inkább elfutott és elbújt. Feladta a harcot és Jézabel életben maradt.

Isten minden félelmük és hibájuk ellenére is szereti szolgáit.

Hiszem, hogy Illés történetében Isten egyik legkönyörületesebb tettet láthatjuk, félelemmel telt szolgálja iránt. Illés a pusztában egy fenyőfa alatt találta magát, mélységes levertséggel aludt el. De az Úr elküldte angyalát, hogy ébressze fel és arra készítse, hogy egyen kenyeret és igyon vizet. Illés evett-ivott, de levertségében megint elaludt.

Az angyal megint felébresztette egy második ajánlattal. És Isten szólt hozzá kedvesen: „Illés az út előtted hosszú, kelj fel és egyél, mert erődöt meghaladó út áll előtted” (1.Királyok 19,7) Mintha azt mondta volna: „Barátom ez túl sok neked egyedül, veled vagyok.”

Isten szeretete soha nem volt kétséges a prófeta iránt. Nem számított, hogy szolgálja hibázott és elfutott, félelme, levertsége és vágya ellenére sem. Isten nagyon szerette Illést. És ugyanez igaz ránk nézve is, akik szeretjük Őt.

De Istennek egy másik üzenete is volt Illés számára. Egy irgalommal teli figyelmeztetés, és ez ma is igaz. Azt kérdezte: „Mit csinálsz itt Illés?”(19,13) Annak ellenére, hogy az Úr megbocsátott Illésnek, nem felejtette el az ügyet.

Túlságosan szerette Illést ahhoz, hogy elfelejtse a történeteket.

Illés egy kifogással válaszolt, de Isten nem fogadta el. Megint feltette a kérdést: „Miért vagy itt?” Lényegében azt kérdezte, miért adtad fel a harcot, Illés? „Miért adtad fel a szolgálatodat? Honnan van ez a levertség?”

Végül is Isten elfogadta Illés felmondását. Lényegében az Úr azt mondta: „Nem kényszerítelek, hogy folytasd a munkád, de a helyedre Jéhut kenem fel. Ő fogja betölteni (befejezni) küldetésed, Jézabel kivégzését.”

A tény az, hogy ha abbahagyjuk szolgálatunkat, az Úr ezt megengedni. Nem fog kevésbé szeretni minket. Meg fogja engedni, hogy kisebb mértékben birtokoljuk Krisztus áldásának teljességét. Valóban mikor az idő eljött, hogy Illés hazamenjen az Úrhoz, egy tüzes mennyei szekér ragadta el őt. Illés nagy tiszteltben volt. De mint Mózes, akinek nem volt megengedve, hogy az Ígéret földjére belépjen, Illés soha nem vehette birtokba Krisztus áldásának teljességét.

Talán azt mondd, nincs problémám vágyakkal, nem vagyok egy házasságtörő vagy parázna. Köszönet az Úrnak, hogy Jézabel szelleme nem csábított el. Örömmel hallom ezt, de minden szolga életében, akik be kívánnak Krisztus áldásának teljességébe lépni, egy Illési pillanat el fog jönni. Szembe fogtok állni azzal a legnagyobb, legellenállhatatlanabb ellenséggel, amellyel még soha sem találkoztatok. És Jézabel szelleme harcolni fog ellnetek, azt sutogva, "Most el fogsz bukni, számodra mindennek vége!"

Mikor eljön ez az idő, ne gondoljatok menekülésre. Ne adjátok fel a harcot és ne veszítsétek el Isten ígéreteit. Álljatok ellene a Jézabel szellemnek. Az Úr azt mondta, hogy nincsen hatalma felettetek.

Még egy utolsó bizonyíték Isten kegyelmére. Annak ellenére is, hogy Illés nem fejezte be feladatát, Isten megadta szolgájának az utolsó szót Jézabelt illetőleg. A Biblia azt írja, hogy Illés megprófétálta: „Az ebek eszik meg Jézabelt Jezebel kőfala előtt.” (1.Kir. 21,23) És pontosan ez történt. Jézabelt legyilkolták azon a helyen, ahonnan Illés elmenekült és a kutyák nyalták fel véréét. Isten megadta prófétájának az utolsó szót.

Kedves szentjeim, Urunk diadalmassá tett minket, és ez az Ő végső szava. Állj fel és harcolj. És Ő lesz az, aki áldásának teljességébe vezet minket.

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.